

prima instanță: Judecătoria Ciocana, mun. Chișinău
Judecător: A. Spoială
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău
Judecători: D. Manole, I. Cotruță, V. Negru

ÎNCHEIERE

31 mai 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecător
Judecători

Tatiana Vieru
Nicolae Craiu și Oleg Sternioală

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Cojocaru Andrei, prin intermediul avocatului Iosip Andrei,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de către Banca Comercială „Banca Socială” Societate pe Acțiuni, în proces de lichidare, împotriva Cojocaru Andrei, Cojocaru Ala, intervenient accesoriu Societatea cu Răspundere Limitată „Nina & ASN”, privind transmiterea silită în posesia creditorului a bunului imobil; evacuarea debitorilor și a altor persoane cu bunurile acestora din imobil și încasarea cheltuielilor de judecată, și

cererea de chemare în judecată reconvențională intentată de Cojocaru Andrei, Cojocaru Ala împotriva Băncii Comerciale „Banca Socială” Societate pe Acțiuni, în proces de lichidare, privind declararea nulă a clauzelor contractuale din contractul de credit,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 29 noiembrie 2016, prin care au fost respinse apelurile declarate de Cojocaru Andrei și Societatea cu Răspundere Limitată „Nina & ASN”, fiind menținută hotărârea Judecătoria Ciocana, mun. Chișinău din 19 octombrie 2015 și încheierea Judecătoria Ciocana, mun. Chișinău din 19 octombrie 2015,

c o n s t a t ă :

La 10 februarie 2014, Banca Comercială „Banca Socială” Societate pe Acțiuni, prin intermediul administratorului Sergiu Albot, a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Cojocaru Andrei, Cojocaru Ala, intervenient accesoriu Societatea cu Răspundere Limitată „Nina & ASN”, privind transmiterea silită în posesia creditorului a bunului imobil; evacuarea debitorilor și a altor persoane cu bunurile acestora din imobil și încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii, reclamantul a indicat că a acordat intervenientului accesoriu „Nina & ASN” S.R.L. un credit în valoare de 1 000 000 lei, cu scadență finală la 25 iulie 2014, în baza contractului de credit nr.279/2011 din 25 iulie 2011. Astfel, în scopul asigurării rambursării creditelor, a fost ipotecat bunul imobil - apartament nr. 52 situat în mun. Chișinău, str. Vadul lui Vodă, 44, care aparține cu

drept de proprietate debitorilor ipotecari, Cojocaru Andrei și Cojocaru Ala. În acest sens, a fost menționat că valoarea de gaj a bunului ipotecat, stabilită prin acordul comun al părților, este egală cu 752 000 lei.

Pe fondul cauzei, reclamantul a precizat că, la 1 februarie 2014, în legătură cu încălcarea de către „Nina & ASN” S.R.L. a termenelor de efectuare a plăților cu privire la rambursarea creditului și a dobânzii aferente, datoria pe contractul de credit nr. 279/2011 din 25 iulie 2011 constituia 1 105 008 lei. Prin urmare, se arată că a încercat soluționarea litigiului pe cale amiabilă, însă această măsură s-a soldat cu un eșec.

În acest context, Banca Comercială „Banca Socială” Societate pe Acțiuni a învederat că a respectat art. 488 alin. (1) din Codul civil și art. 31 din Legea cu privire la ipotecă, expedind notificarea către „Nina & ASN” S.R.L. și debitorii ipotecari, Cojocaru Andrei și Cojocaru Ala. Cu toate acestea, pârâții au rămas indiferenți de solicitarea creditorului, prin care a fost cerut transmiterea benevolă în posesia băncii a bunurilor gajate în termen de 20 de zile pentru realizarea acestora în condițiile legii cu scopul stingerii datoriei aferente contractului de credit.

Solicită Banca Comercială „Banca Socială” Societate pe Acțiuni, transmitere silită în posesia sa a bunului imobil ipotecat, și anume apartamentul nr. 52 situat pe bd. Vadul lui Vodă, 44, mun. Chișinău, suprafața de 83,7, m.p., nr. cadastral 010030454801052, care aparține cu drept de proprietate debitorilor ipotecari, Cojocaru Ala și Cojocaru Andrei, pentru vânzarea acestuia în condițiile legii, cu scopul stingerii datoriei aferente contractului de credit, cu evacuarea persoanelor care locuiesc în acest apartament (vol. I; f. d. 5).

La fel, a cerut încasarea din contul pârâților a taxei de stat în mărime de 3 760 lei (vol. I; f. d. 3).

Prin hotărârea Judecătoria Ciocana, mun. Chișinău din 31 martie 2014, a fost admisă integral acțiunea, formulată de Banca Comercială „Banca Socială” Societate pe Acțiuni (vol. I; f. d. 56, 75 – 79).

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 29 octombrie 2014, au fost admise apelurile declarate de Cojocaru Andrei și Societatea cu Răspundere Limitată „Nina & ASN”, fiind casată integral hotărârea Judecătoria Ciocana, mun. Chișinău din 31 martie 2014 și restituită pricina civilă spre rejudecare în prima instanță, în alt complet de judecată (vol. I; f. d. 103 – 107)

Pentru a pronunța această hotărâre, instanța de apel a constatat că pârâții Cojocaru Andrei și Cojocaru Ala nu au fost citați legal, conform prevederilor art. 102 alin. (4) din Codul de procedură civilă, iar Banca Comercială „Banca Socială” Societate pe Acțiuni nu a dat asigurări că, deși a făcut tot posibilul, nu a reușit să afle domiciliul debitorilor (vol. I; f. d. 106).

La 14 iulie 2015, Judecătoria Ciocana, mun. Chișinău a primit în procedură cererea de chemare în judecată reconvențională, intentată de Cojocaru Andrei și Cojocaru Ala, împotriva Băncii Comerciale „Banca Socială” Societate pe Acțiuni, cu privire la declararea nulității clauzelor contractuale din contractual de credit (vol. I; f. d. 149 – 155)

În argumentarea poziției sale, Cojocaru Andrei și Cojocaru Ala au adus la cunoștință că, punctul 3.4 din contractul de credit nr. 279/2011 din 25 iulie 2011,

stabilește că rata flotantă pentru credit constituie 18 % anual. Astfel, în opinia lor, rata dobânzii indicate de B.C. „Banca Socială” S. A. depășește considerabil limita impusă de legislator, deoarece clauza cu privire la dobânda de întârziere, care depășește rata admisibilă fixată de Banca Națională a Moldovei, este nulă.

Cu privire la punctul 3.6 din contractul de credit nr. 279/2011 din 25 iulie 2011, reclamantii au învederat că acesta reprezintă o dobândă de întârziere în mărime de 27 % pentru sumele restante, din prima zi a scadenței, inclusiv și aferentă dobânzii contractuale. Din acest raționament, rezultă că această clauză contractuală contravine prevederilor art. 614 alin. (4) din Codul civil.

Totodată, punctul 3.11.1 din contractul de credit prevede obligația debitorului de a achita comisionul unic în mărime de 2 % din suma creditului acordat, la data primirii sumei creditului. Prin urmare, reclamantii susțin că această clauză contractuală este una abuzivă în acord cu art. 5 din Legea cu privire la nulitatea clauzelor abuzive, deoarece nu a fost negociată și creează un dezechilibru semnificativ între drepturile și obligațiile părților, nefiind indicate toate elementele necesare pentru perceperea acestei sume.

Solicită Cojocaru Andrei și Cojocaru Ala, declararea nulă a clauzelor contractuale nr. 3.4; 3.6; 3.11.1 din contractul de credit nr. 279/2011 din 25 iulie 2011 și obligarea B.C. „Banca Socială” S. A. la recalcularea cuantumului sumelor restante din contractul menționat (vol. I; f. d. 153)

Pe parcursul examinării cauzei, pârâtul B.C. „Banca Socială” S. A. a depus referință în întâmpinarea cererii de chemare în judecată reconvențională, prin care a cerut respingerea acțiunii ca nefondată și lipsită de temei (vol. I; f. d. 158 – 161)

La 19 octombrie 2015, instanța de fond a respins demersul avocatului Iosip Andrei, în interesele lui Cojocaru Andrei și Cojocaru Ala, privind înștiințarea persoanelor interesate, în calitate de coparticipanți, Covaș Nina, Covaș Nicolai, Covaș Adrian, Covaș Cristina și Covaș Sergiu (vol. I; f. d. 163 – 164; 168, *pe verso*).

În esență, prima instanță nu a constatat nici o condiție de coparticipare a acestor persoane în litigiu.

Prin hotărârea Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău din 19 octombrie 2015, a fost admisă integral acțiunea, depusă de B.C. „Banca Socială” S. A., și respinsă cererea de chemare în judecată reconvențională, intentată de Cojocaru Andrei și Cojocaru Ala (vol. I; f. d. 170; 180 – 181)

Astfel, a fost dispus transmiterea silită din posesia dlor Cojocaru Andrei și Cojocaru Ala în posesia B.C. „Banca Socială” S. A. în scopul exercitării dreptului de ipotecă bunul imobil – apartamentul nr. 52, str. Vadul lui Vodă 44, mun. Chișinău, nr. cadastral 010030424801052; cu evacuarea persoanelor și bunurilor din apartament.

În același timp, a fost încasat, în mod solidar, de la Cojocaru Andrei și Cojocaru Ala în beneficiul B.C. „Banca Socială” S. A. suma de 3 760 lei, cu titlu de cheltuieli de judecată.

În final, a fost încasat, în mod solidar, de la Cojocaru Andrei și Cojocaru Ala în beneficiul statului suma de 200 lei, cu titlu de taxă de stat.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 29 noiembrie 2016, au fost respinse apelurile declarate de Cojocaru Andrei și Societatea cu Răspundere Limitată „Nina & ASN”, fiind menținută hotărârea Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău din 19

octombrie 2015 și încheierea Judecătorei Ciocana, mun. Chișinău din 19 octombrie 2015 (vol. II; f. d. 46 – 56)

La adoptarea soluției, instanța de apel a constatat că, la 24 noiembrie 2014, Cojocaru Andrei și Cojocaru Ala au acumulat o datorie totală de 1 171 691 lei, în baza contractului de credit nr. 279/2011 din 25 iulie 2011. Din aceste motive, a fost considerat că instanța de fond a ajuns corect la concluzia cu privire la transmiterea silită în posesiunea creditorului a bunului ipotecat în scopul exercitării dreptului la ipotecă, prin vinderea forțată a bunului imobil (vol. II; f. d. 54)

În aceeași ordine de idei, instanța ierarhic inferioară a statuat că cererea de chemare în judecată a fost semnată de către președintele băncii, la data depunerii acesteia, Sergiu Albot, care conform statutului deținea atribuțiile necesare (vol. II; f. d. 55).

Cu privire la legalitatea încheierii Judecătorei Ciocana, mun. Chișinău din 19 octombrie 2015, instanța a susținut că aceasta putea fi atacată doar odată cu fondul cauzei și nu printr-un recurs separat. Prin urmare, argumentele lui Cojocaru Andrei referitoare la neacordarea unui termen pentru realizarea dreptului la un recurs efectiv împotriva acestui act judecătoresc, au fost respinse ca neîntemeiate (vol. II; f. d. 55)

Pentru a pronunța această decizie, instanța de apel s-a călăuzit de art. 454 alin. (1), 455 alin. (3), 461 alin. (1), (4), (5), 490, 512 alin. (1), 514, 572, 1236 alin. (1) din Codul civil și art. 30 alin. (1) și 36 din Legea cu privire la ipotecă.

La 30 ianuarie 2017, Curtea de Apel Chișinău le-a expediat participanților la proces copia deciziei integrale din 29 noiembrie 2016 (vol. II; f. d. 57).

La 31 martie 2017, prin intermediul avocatului Iosip Andrei, dl Cojocaru Andrei a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 29 noiembrie 2016, solicitând casarea acesteia și a hotărârii primei instanțe din 19 octombrie 2015, cu dispunerea scoaterii de pe rol a cererii de chemare în judecată, ca fiind semnată de către o persoană neîmpuțernicită (vol. II; f. d. 59).

În motivarea ilegalității deciziei contestate, recurentul afirmă că instanța de apel a decis eronat cu privire la faptul că încheierea Judecătorei Ciocana, mun. Chișinău din 19 octombrie 2015, este cu drept de recurs doar odată cu fondul cauzei, întrucât contravine în mod direct art. 62 alin. (2) din Codul de procedură civilă.

O altă critică adusă deciziei instanței de apel constă în aceea că cererea de chemare în judecată inițială conține semnătură pretinsului administrator al B.C. „Banca Socială” S. A. – Albot Sergiu, însă această este una dubioasă, atât timp cât nu este confirmată prin ștampilă, care era obligatorie la acel moment de aplicat, conform legislației în vigoare. În susținerea opiniei sale, a invocat art. 80 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă.

La 27 aprilie 2017, în conformitate art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, Curtea Supremă de Justiție i-a comunicat cererea de recurs B.C. „Banca Socială” S. A., în proces de lichidare, informând că referința se depune în termen de o lună de la data primirii scrisorii. În mod corespunzător, dacă referința nu a fost prezentată în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia (vol. II; f. d. 67)

Până la data examinării cauzei, intimatul nu a depus referință, prin care să-și exprime poziția cu privire la recursul declarat.

Analizând admisibilitatea recursului, conform art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că cererea de recurs formulată de Cojocaru Andrei, prin intermediul avocatului Iosip Andrei, este inadmisibilă, din următoarele motive.

În conformitate cu art. 439 alin. (3) Codul de procedură civilă, judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin.(2).

Mandatul seria MA, nr. 0784668 din 27 octombrie 2015 dovedește faptul că avocatul Iosip Andrei a fost împuternicit în mod legal să atace hotărârea judecătorească și să reprezinte interesele lui Cojocaru Andrei, care era în drept să declare prezentul recurs (vol. I; f. d. 202), fiind respectate dispozițiile art. 430 din Codul de procedură civilă, iar materialele cauzei confirmă că cererea nu a fost examinată anterior.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Având în vedere dispoziția de drept enunțată, instanța de recurs constată că recursul declarat de Cojocaru Andrei, prin intermediul avocatului Iosip Andrei, la 31 martie 2017 este depus în termen, deoarece decizia integrală a instanței de apel i-a fost comunicată la 6 februarie 2017, ce se adeverește prin avizul de recepție, anexat la fila dosarului cu nr. 64 (vol. II).

Din considerentele prezentate mai sus, instanța observă că cererea de recurs nu a întrunit condițiile de inadmisibilitate prevăzute de art. 433 lit. b), c), d) din Codul de procedură civilă, fiind necesar, finalmente, de a examina argumentele susținute în recurs prin prisma art. 433 lit. a).

În continuare, audiind raportul verbal al judecătorului-raportor și verificând încadrarea în dispozițiile art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă a temeiurilor invocate în recurs, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată existența temeiului prevăzut la art. 433 lit. a) CPC, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural. Temeiurile declarării recursului sunt enumerate exhaustiv în alineatele (2), (3) și (4) ale acestui articol.

Rațiunea acestor dispoziții legale fundamentează ideea potrivit căreia judecarea recursului exercitat conform Secțiunii II-a, Capitolul XXXVIII din Codul de procedură civilă, are un caracter devolutiv și privește doar problemele de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, nu și temeinicia ei în fapt. În aceste condiții, trebuie observat caracterul extraordinar al aceste căi de atac, la care se poate recurge doar în cazurile excepționale enunțate de dispozițiile art. 432 alin. (2), (3), (4) din Codul de procedură civilă.

Din acest punct de vedere, completul Colegiului își propune să verifice esența și temeiurile recursului, precum și argumentele privind caracterul nelegal al deciziei atacate, în limitele în care au fost formulate și prin prisma drepturilor garantate de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (CEDO).

Instanța subliniază că în materie civilă Convenția nu garantează un drept de recurs, dar că o eventuală procedură de examinare a admisibilității acestuia face incident articolul 6 (a se vedea, *inter alia*, *Kukkonen v. Finlanda* (nr. 2), 13 ianuarie 2009, para. 24; *Akaki Tchaghiashvili v. Georgia*, 2 septembrie 2014, para. 34).

În plus, un stat care dispune de astfel de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii se bucură de principiile unui proces echitabil garantate de art. 6 alin. (1), în special de dreptul de acces la o instanță și de dreptul de a fi audiat. (a se vedea, *de exemplu*, *Erfar – Avef v. Grecia*, 27 martie 2014, para. 39 – 40; *Lebedinschi v. Republica Moldova*, 16 septembrie 2015, para. 32).

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal al unei persoane poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, întrucât însăși natura sa solicită o reglementare specială din partea statului, care beneficiază de o anumită marjă de apreciere. În acest sens, condițiile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea, *inter alia*, *Marc Brauer v. Germania*, 1 septembrie 2016, para. 34; *Miessen v. Belgia*, 16 octombrie 2016, para. 64).

În același timp, în jurisprudența sa consecventă, Curtea Europeană a precizat că interpretarea normelor de procedură reprezintă o chestiune de drept intern și ține, în principiu, de competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (*a se vedea*, *de exemplu*, *Kukkonen v. Finlanda* (nr. 2), *ibidem*, para. 25; *Vučković și alții v. Serbia (excepții preliminare)*, 25 martie 2014, para. 80; *Miessen v. Belgia*, *ibidem*, para. 70).

Astfel, în conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4).

În același context, alin. (2) și (3) ale art. 432 din Codul de procedură civilă prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alineatul (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au condus sau ar fi putut conduce la soluționarea greșită a pricinii, în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară sau în cazul în care erorile comise au condus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Prin urmare, reglementările referitoare la formalitățile și termenele impuse de articolele 433 și 432 alin. (2)-(4) din Codul de procedură civilă urmăresc protejarea interesului părții, precum și competența asigurării interpretării unitare a legii de către Curtea Supremă de Justiție. Aceste limitări urmăresc un scop legitim, îndeplinind cerințele securității juridice și a bunei-administrații a justiției (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Beniamin Nersesyan v. Armenia*, 19 ianuarie 2010, para. 22; *Erfar – Avef*, *ibidem*, para. 41, *Marc Brauer*, *ibidem*, para. 35; *Miessen*, *ibidem*, para. 67; *Trevisanato v. Italia*, 16 decembrie 2016, para. 36 - 37).

În speță, instanța constată că în cererea de recurs declarată de către Cojocaru Andrei, prin intermediul avocatului Iosip Andrei, nu a fost indicat nici un temei

consemnat în art. 432 din Codul de procedură civilă, fiind formulată contrar acestei cerințe din art. 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă.

Subsidiar, instanța de judecată subliniază că recurentul a reluat criticile formulate în faza procesuală anterioară și asupra cărora instanța de apel deja s-a pronunțat (a se vedea, vol. II; f. d. 54 - 55).

În realitate, din dispozitivul deciziei contestate, rezultă că a fost menținută încheierea Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău din 19 octombrie 2015, iar recurentul nu a demonstrat impactul acestei soluții asupra legalității, în ansamblu, a hotărârii respective. Mai mult, deși recurentul a avut această posibilitate în faza motivării ilegalității încheierii menționate mai sus, nu a răsturnat poziția primei instanțe referitoare la inexistența a nici unei condiții de coparticipare a altor persoane, care nu au fost implicate în proces.

Cu privire la argumentul recurentului că cererea de recurs a fost semnată de o persoană neîmputernicită, instanța de judecată amintește că instanța de apel a constatat că cererea de chemare în judecată a fost semnată de președintele băncii, care conform statutului deținea aceste atribuții (vol. II, f. d. 55). În acest sens, recurentul nu a convins instanța de recurs că instanța de apel era obligată să aplice dispozițiile art. 80 alin. (1) și (3) din Codul de procedură civilă, care reglementează modalitatea de formulare a împuternicirilor reprezentantului, dar nu și a conducătorului organizației, fiind un participant distinct în procedura civilă.

Prin urmare, Cojocaru Andrei, prin intermediul avocatului Iosip Andrei, nu a adus suficiente argumente cu privire încălcările comise de instanța de apel pe care le-ar fi considerat esențiale, care ar putea obliga instanța să primească cererea acestuia spre examinarea în fond și, eventual, să caseze hotărârile judecătorești a ambelor instanțe.

În baza celor prezentate, completul Colegiului constată că încălcările invocate, exprimate sub forma unor enunțuri generale, fără a fi aprofundate, nu permit încadrarea lor în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) sau (4) din Codul de procedură civilă.

Un raționament subsidiar al instanței în susținerea poziției sale constă în faptul că recurentul a fost reprezentat de către avocatul Iosip Andrei, persoană abilitată și calificată, conform art. 1 al Legii cu privire la avocatură, să pledeze și să acționeze în numele clienților lor, să practice dreptul, să apară în fața unei instanțe judecătorești sau să consulte și să reprezinte în materie juridică clienții lui. Astfel, acesta a fost în măsură să cunoască condițiile pentru admisibilitatea unei cereri de recurs, în baza modului de redactare a articolului 433 lit. a) în Codul de procedură civilă și interpretarea suficient de clară și coerentă a acestuia de Curtea Supremă de Justiție în jurisprudența sa constantă (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Trevisanato v. Italia*, ibidem, para. 45).

Cât privește dreptul justițiabilului „de a fi audiat”, garantat de Convenție, instanța notează că obligația de a motiva o hotărâre judecătorească poate varia în funcție de natura deciziei în cauză (a se vedea, *inter alia*, *Helle v. Finlanda*, 19 decembrie 1997, para. 55; *Latourniere v. Franța*, 10 decembrie 2002, para. 2; *Hansen v. Norvegia*, 2 octombrie 2014, para. 71 – 74). De fapt, în concepția instanței europene, art. 6 alin. (1) nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de

recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs, ca fiind „lipsit de șanse de succes” (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Kukkonen v. Finlanda* (nr. 2), *ibidem*, para. 24; *Beniamin Nersesyan*, *ibidem*, para. 23 – 24; *Akaki Tchaghiashvili*, *ibidem*, para. 34 sau *Papaioannou v. Grecia*, 2 iunie 2016, para. 45).

Mai mult, instanța observă că recurentul Cojocaru Andrei a formulat prezenta cerere după ce a avut posibilitatea de a fi audiat de o instanță de fond și de o instanță de apel, care au fost competente de a examina toate chestiunile de fapt și de drept relevante litigiului (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Levages Prestations Services v. Franța*, 23 octombrie 1996, para. 48; *A. Menarini Diagnostics S.R.L. v. Italia*, 27 septembrie 2011, para. 59; *Akaki Tchaghiashvili*, *ibidem*, para. 34).

În sfârșit, în limitele impuse de art. 439 alin. (3) din Codul de procedură civilă, instanța conchide că recursul dedus judecății nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, adică nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, care ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicări eronate din partea instanței judecătorești ierarhic inferioară a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural. Din aceste raționamente, completul Colegiului constată existența temeiului prevăzut la art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, fiind respectat, în viziunea instanței, raportul rezonabil de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul urmărit.

În conformitate cu art. 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Astfel, având în vedere circumstanțele stabilite *supra*, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție decide în mod unanim că recursul declarat de către Cojocaru Andrei, prin intermediul avocatului Iosip Andrei, nu ridică probleme de drept și nu poate fi acceptat spre examinarea în fond, urmând a fi considerat inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de către Cojocaru Andrei, prin intermediul avocatului Iosip Andrei.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,

Judecător

Tatiana Vieru

Judecătorii

Nicolae Craiu

Oleg Sternioală